

EN FESTIVAL TILL POESINS ÄRA Rapport från Härnösands andra poesifestival

Redan på lördag eftermiddag, en timma innan stängningsdags, mjukstartar poesifestivalen på Sambiblioteket i Härnösand. En trumpetfanfar av Anna Gidmark och scenen, alldeles invid entrédörrarna, badar i strålkastarljus. Det är höstlöv på golvet och Tomas Gönczis spiralmönstrade projektioner växlar med de uppträdande poeternas profil- och enfacebilder på jätteduken bakom.

Det finns fler än man tror som skriver lyrik i hemlighet. Listan på föranmälda fylls snabbt.

En virtuell skivverkstad som kallar sig *Ars longa* har umgåtts över nätet en tid. De har bestämt reell träff i Härnösand och kommer resande från olika håll i landet, för att njuta poesi i två hela dagar. En av de aktiva är engelsmannen *William Males*. Iklädd hatt och vidlyftig gulspräcklig slips läser han sina dikter ur liten svart anteckningsbok, först på svenska sedan på en melodiös, böjlig engelska - fint! *Robson Fernando* och *Abdoulie Njie*, studenter på Mitthögskolan tar mod till sig och går upp på scenen och läser nyskrivna dikter om hemlängtan och spirande kärlek.

Men så tänds gatlyktorna, ett violett mörker lägger sig över stadsparken och Sambiblioteket slår upp portarna för poesifestens kvällsprogram. Sakta fylls entréhallen av ett förväntansfullt sorl och sittplatserna tar nästan slut. Tonsättaren och musikern *Fredrik Högberg* slår an en romantisk pianoslinga. Den går mot en skärande ton, som till slut bryter det alltför vackra och behagfulla. Härnösands egen poet *Jan Wolf-Watz* släntrar in mot scenen, nynnande *La Paloma*. Med ett stänk av vemod framför han sin dikt om äldre, distingerad herre på resa i Europa och i vänskapligt samtal med 1300-tals skalden Dante. De har båda den unga, onåbara *Beatrice* i tankarna.

Poesi är till 80% allvar. Konferencier under poesifesten är *Felicia Konrad*. Hon tar fram det förlösande skrattet mellan framträdandena. Kvällen till ära har hon klätt sig till en inbunden bok.

Blodröda versrader kan anas på den vita, hårt omvirade kroppen. Förra årets poesiklänning, svart långklänning kedjad i poesi, auktioneras ut.

Alla inbjudna poeter har Norrland och naturen som gemensam nämnare och en del har Kristina Lugn eller Bruno K Öjjer som förebild.

Mattias Alkberg är en yngre, manlig Kristina Lugn. Hans dikter är liksom hennes till synes självbiografiska, vardagliga, roliga och med ett bråddjup mitt i som gör att skrattet fastnar i halsen. Vännäspoeten *Pär Hansson* läser om "...döden som får de efterlevande att se varandra allvarligare i ögonen..." och debutanten *Joar Tiberg* börjar med en kärleksfull dikt om att hugga ved av poeten Gunnar D Hansson. Han övergår till sina egna och avslutar med "...tar en bil i munnen och suger på den". Båda använder de sig av Bruno K Öjkers scenröst men med norrländsk brytning. *Anna Ståbi* skriver jordnära och lustfyllt. Hon bor numera i Kivik och får ett norrländskt äpple med sig hem. Nordnorska poeten *Silje Vethal* har ett guldgult huldrehår. Hennes röst blir till en tunn viskning då hon berättar om "stenarna som skrivit loggbok". *Silje* är som ett skirt väsen och fastnar inte på bild.

Nästan lika många kommer till söndagens poesiprogram. *Gerdyen* och *Salmo Sahlin* spelar renässansmusik på cembalo och violin. *Mats Söderlund* tar sats och berättar mellan musikstyckena om en fjällvandring och om resan som tar sin början, då vi kravlar oss ut ur moderlivet. Längtan tillbaka in i till hinnorna och fostervattnet börjar också då och "hela livet befinner vi oss i det kraftfältet". Luleåpoeten *Katarina Kieri* kommer direkt från Missionskyrkans poesigudstjänst. Hon bekänner att hon alltid lyssnat till svensktoppsmusik "så länge jag

kan minnas har jag längtat efter kärlek, mera kärlek...Så nära att man kan höra rävarna andas". *Mona Mörtlund* har tornedalsfinskan som sitt modersmål. Hon skriver om de starka kvinnorna från barndomen. Lydia som alltid gick med en stickning på byvägen. Mormor med stugan full av barn. Hon kunde stämma blod men när "en svensk ringer" står alla på givakt . - Du måste läsa Erik Lindegren, säger en patient till henne på Serafimerlasarettet och poesin öppnar sig. *Maria Vedin* har ett nyskrivet poesimanus, fläckat i kanten av kaffe. Annars är det mest blod, svett och tårar i hennes dikter eller "förvandling, förändring och förlorade saker " .

-Vad är det vi fyller mellanrummen med , undrar *Solja Krapu*, två år i rad SM mästare i Poetry slam. "Ett ögonkast som är som en stålsvajer" och att "lossa bältet från tanken" är formuleringar som hon uttrycker med hela kroppen. Hennes dikter har en lätt, vardaglig ton, som så småningom skruvas till. En rättan på repet-dikt, som börjar med en kvinna överlastad med kassar, som försöker hinna med en buss. Chauffören vill läsa tidningen innan hans fru tar den på morgonen. Han vill att den ska vara oläst. Får han det så just denna morgonen, inväntar han kvinnan med kassarna - annars tar dagen en helt annan form. *Elisabeth Rynell* fick pris för sin roman *Hohaj* häromåret. Nu kommer hon med en ny diktsamling. Ur den ger hon några smakprov. Hundens stjärnbild handlar om hennes tomma hus i Hälsingland där den för länge sedan döda hunden vaktar: "Mitt hus står och väntar på mig... Vi behöver hundar för att hitta... om de äger den rätta tunga blicken". **Sista poeten ut** är *Thomas Tidholm*. Han har ett filmförslag, *Jägarna II*, med norrlandsanknytning. Här handlar det också om hundar men hans hundar har sprickor i tassarna och en man som heter Tor tar dem

med sig ut på en sväng. Det finns mycket granar i Hälsingland där Thomas bor. Han tycker inte om granar men får blod på handskarna när han försöker ta bort dem. Tycker man att Thomas dikter är konstiga kan man mejla till honom thomas@tidholm.se. På så sätt kanske ännu ett virtuellt poesisällskap bildas där man samtalar om livets korthet och den konsten som är lång (ars longa). Men årets poesifest avslutas med Thomas och det hundratalet poesilyssnarna går hem med var sin höstlövs gul diktantologi i fickan. Alla poesifestens poeter är samlade där. Nästa höst blir det en ny omgång poesi och Härnösand börjar växa på världens poesikarta!

Karin Westerlund
Text och foto